

SALLY J. PLA

PĂSĂRILE
DINTR-O BUNĂ ZI

Traducere din engleză de Alina Dobre

CORINT BOOKS

STOLURI
ȘI SINGURATICI

Mâinile mele nu sunt destul de curate până nu le spăl de douăsprezece ori, câte o dată pentru fiecare an din viața mea. Spăl-clătesc-unu-spăl-clătesc-doi-spăl-clătesc-trei-spăl-clătesc-patru-spăl-clătesc-cinci-spăl-clătesc-șase, îmi întind palmele în apa opărită și o iau de la capăt. Fac asta repede, ca să nu-și dea nimeni seama, și, de obicei, chestia asta îmi ia exact cât le ia lui Joel și Jake să se stropească unul pe celălalt și să arunce prosoapele pe jos, adică ce înseamnă pentru *ei* să se spele.

De data asta trebuie să mă grăbesc, pentru că Buna deja țipă de pe aleea din fața casei:

— Charlie, mișcă-ți fundul mai repede! Ne așteaptă Taică-tu!

De fapt, nu ne așteaptă. Tata nici nu știe dacă suntem în camera lui de spital sau nu.

Buna are un obicei pe care sora mea îl numește înjurat pe ocolite. Buna folosește cuvinte ca fund,

afurisit, naiba și fir-ar. Davis, care are cincisprezece ani și jumătate, spune: „Buna, înjură și tu normal, ca tot omul.” Apoi Buna spune: „Davis, dacă te-aud vreodată că vorbești așa, te plesnesc peste fundul ăla de adolescentă neobrăzată, de o să te gândești de două ori înainte să mai scoți vreun sunet data viitoare.”

Înainte îmi era frică de Buna. Davis spune că ne iubește, doar că așa e ea, mai dură de fel, dar nu înțeleg cum iubirea poate să fie dură. Iubirea lui Tata nu era dură. Nu-și ieșea din fire, nu își făcea atâtea griji și nici nu se chinuia așa de mult să controleze tot ce făceam. Și nici nu înjura pe ocolite. Chiar și așa, sincer să fiu, nu-s expert în dragoste. Sau ură. Sau orice are legătură cu sentimentele. Mă bazez pe ce îmi spune Davis — ea e expertă în lucrurile astea.

Azi doctorii ar trebui să aibă vești noi despre cum se simte Tata. Așa că, imediat ce Buna ne înghesuie pe toți în mașină ca să mergem la spital, începe cu înjurăturile spuse pe ocolite.

— În sfârșit vine și Dan Domestos, spune Buna în timp ce deschid ușa din spate și îi aștept pe Joel și Jake să-mi facă loc.

— Nu mă cheamă Dan Domestos; mă cheamă Charlie, îi spun.

Joel și Jake spun:

— Crezi că nu știm cum te cheamă, Roboțel?

— Nu mă cheamă Roboțel; mă cheamă Charlie, spun eu încet, sperând că o să mă lase în pace.

Frații mei gemeni pun ceva la cale. Nu mă pricep prea bine să-i citesc pe oameni, dar recunosc privirea diabolică din ochii lor identici.

— URCĂ ODATĂ, CHARLIE! NE AȘTEAPTĂ TATA! strigă Davis din locul din față. În timpul asta, gemenii chicotesc, așteptând să mă așez.

— De fapt, Tata nu ne așteaptă, spun eu, luând un șervețel din rezerva mea și dând la o parte muștele moarte și smocurile de scame pe care frații mei le-au împrăștiat pe scaun. Înainte mă supăram când îmi puneau micile capcane de contaminare. Dar Davis mi-a spus că exact asta îmi doresc. Mi-a spus să nu reacționez, să nu le dau satisfacție. Așa că le arunc o privire goală și mă așez cu grijă, asigurându-mă că nu-l ating pe Joel nici măcar cu-n deget.

— Tata nu ne așteaptă, pentru că nici nu știe dacă suntem sau nu acolo, le explic eu.

Lui Davis și Bunei nu le place să audă asta. Dar n-am ce să fac dacă acesta este adevărul și nu cred că e greșit să o spun cu voce tare. Tata are o leziune cerebrală și se uită doar înainte, de parcă ar vedea ceva în depărtare. Nu spune prea multe și nu pare că ne vede. Buna spune că leziunile cerebrale, așa cum are și Tata, sunt destul de imprevizibile și nu putem fi siguri de nimic. Spune că trebuie să ne purtăm

cu el normal, să-i vorbim despre ziua noastră, chiar dacă, în mare parte din timp, stă nemișcat.

Ea îmi spune:

— Charlie, așa te-am făcut și pe tine să vorbești când erai mic. Erai exact ca Taică-tu, într-un fel, pierdut în lumea ta. Dar până la urmă am reușit, nu? Ți-am vorbit până ți-au picat urechile. Vorbeam și vorbeam și te-am pus să faci chestii, să mergi la terapie. Nu te-am lăsat să ne scapi din cârlig. Așa că acum nici pe Taică-tu nu-l lăsăm.

A scăpa din cârlig e o expresie ciudată. Îmi imaginez că eram un copilăș mic, care nu voia decât să fie lăsat în pace. Și apoi apare cârligul ăsta mare, în care atâră eu, agățat de guler, în timp ce un ditamai cârdul de oameni — familia mea, terapeuții, doctorii — mă privește cum mă zbat. Oare așa se simte și Tata în spital? Pe dinăuntru, unde nu știm ce se întâmplă, oare se zbate și el?

Tata a fost rănit în Afghanistan. Dar nu e soldat. E profesor de engleză și jurnalist în timpul liber. Era acolo ca să facă profilul unor soldați, să scrie despre cum erau viețile lor. Dar, în timp ce mergea cu un jeep, a explodat o bombă. Doctorii spun că Tata a fost foarte norocos că a fost aruncat departe de explozie.

Când doctorii ne-au spus asta prima oară, Buna și-a pus mâna la ochi și a zis: „Iisuse Cristoase!” Însă

eu le-am pus multe întrebări. Voiam să-mi imaginez toată scena, să-l văd pe Tata zburând prin aer ca o pasăre. Odată am încercat să desenez — cât de sus ar fi ajuns flăcările, în ce direcție a zburat Tata (mai întâi în sus și apoi în față, spre drum, cred). L-am desenat zburând. Aș vrea să fi putut să-i desenez un loc mai bun de aterizare.

Tata a suferit o leziune cerebrală. Țsta e cuvântul pe care l-au folosit, a *suferit*. Înseamnă că a trebuit să îndure ceva. Dar înseamnă și că acel ceva e constant, ca un zumzet, o notă muzicală pe care o cânti și apoi o susții îndelung. Așa se simte și acum, de când Tata e în spital. Ca și cum acest zumzăit ciudat și invizibil e în aer, ne înconjoară, iar Buna, și geminii, și Davis, și eu trebuie să îl ascultăm încontinuu și niciunul dintre noi nu știe când o să se oprească.

2

*Comportamentul oamenilor e similar
cu cel al păsărilor, când ne gândim
la ceea ce ține de familie și de supraviețuire.*

Dr. Tiberius Shaw

Spitalul e, într-un fel, casa noastră aflată departe de casă. Înainte eram agitat când veneam aici, dar, în ultima vreme, n-am mai fost. Întâi treci prin niște uși glisante imense, iar apoi dai de o groază de canapele și de mese portocalii și de palmieri în ghivece. E ca și cum se prefac că e vreun hotel luxos — cu dozatoare cu dezinfectant de mâini puse peste tot, și cu oameni în halate, și cu alții care umblă de colo până colo cu telefoanele în mână.

— Putem să mergem la cantină? întreabă Joel, trăgând-o pe Buna de braț. Te rog? *Murim* de foame!

Joel și Jake iubesc cantina spitalului. Se numește „Cantina Edenului”. Încerc să le zic că-i exact opusul,

dar ei nu mă ascultă niciodată. Au zece ani și mereu se ceartă și se bat.

— Șșt! le spune Buna gemenilor. Nu mergem la cantină. Stați mai drepți și mergeți și voi ca oamenii normali.

— Dar suntem lihniți! LIHNIȚI! zic ei și se târăsc înainte, smiorcăindu-se.

Cantina aia e o tortură pentru papilele gustative. Chiflele sunt acoperite de semințe, ca niște pietricele mici. Supa are cocoloașe din pastă portocalie și terciul de ovăz e o mazăgă cleioasă. Din omletă se scurge zeamă unsuroasă de ou, care se împrăștie prin toate celelalte chestii din farfurie. Mi se face greață doar când mă gândesc.

Mi se face greață destul de ușor — chiar și atunci când mă spăl pe dinți, și de aceea Tata mereu mă lăsa să mă spăl cu un șervet înfășurat în jurul degetului. Dar acum Buna mă obligă să folosesc periuța de dinți. Stă lângă mine când mie îmi vine să vărs și nici măcar nu-i pasă. Nu știu ce-i așa mare scofală, periuță sau șervet, atâta timp cât te speli pe dinți.

Cantina spitalului e în mare o formă de tortură, dar trebuie să recunosc că crochetele de pui sunt de obicei în regulă. Crusta e crocantă și nu prea are gust, ceea ce îmi place. Cred că oriunde te-ai duce-n lume, cumva poți să supraviețuiești dacă îți iei crochete de pui.

Și mie mi-e foame acum, dar nu vreau să zic nimic, ca să nu par ca Joel și Jake.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Buna îl târăște pe Joel de-a lungul coridorului, în timp ce el se ține de stomac și se smiorcăie tare. Jake începe și el, amândoi împleticindu-se cocoșați și văitându-se, de parcă ar putea muri de foame în orice clipă. Rămân în urmă și stau în spatele lui Davis, mergând pe lângă perete, ținându-mi mâinile sus, așa cum fac chirurgii de la televizor.

O asistentă în halat mov și papuci albi se oprește brusc când îi vede pe gemeni, împleticindu-se și văicărindu-se.

— Vai de mine! Căutați secția de urgențe? întreabă ea.

Buna își țuguie buzele deja ridate.

— În niciun caz, mulțumesc! zice, iar după ce asistenta a trecut, Buna îl plesnește pe Joel peste ceafă. *Vezi ce-ai făcut? Tăceți din gură, amândoi.*

Înainte să ajungem la lifturi, o trag pe Buna de jachetă.

Suntem în fața magazinului de suveniruri, chiar la ușă.

— *Două* minute, azi, Charlie, spune Buna, arătându-mi două dintre degetele ei osoase, ridate, ținute într-un V. Ne grăbim. Aș putea să mă cert cu ea, pentru că de regulă mă lasă să stau cinci sau zece

minute în magazinul de suveniruri. Dar ceva din expresia Bunei mă face să tac.

Joel spune:

— Dacă ne grăbim așa de tare, de ce stăm mereu după *el*?

Jake spune:

— Hai să ne luăm bomboane!

Davis își dă ochii peste cap, își strânge mâinile cruciș la piept și se reazemă de peretele magazinului, așteptând.

Sunt o grămadă de lucruri de fete în magazin — eșarfe și bijuterii. Și bluzițe mititele pentru bebeluși, și bomboane, și gumă, și dinozauri, și seturi Lego pentru toți copiii plictisiți, târâți până aici.

Dar ce caut eu e pe un raft din spatele tejghelei.

Proptite pe raft sunt cele mai tari, cele mai realiste sculpturi de păsări din lume. Pe un stand de sârmă, înfipt într-o bucată de lemn, stau o bufniță, o prepeliță, un papagal, un vultur-pleșuv, un porumbel și un colibri cu gât ruginiu. Când mă uit la el, aproape că aud cum îi bâzâie aripile. (Între 50 și 200 de bătăi pe minut, din câte am aflat documentându-mă. Mai repede decât orice altă pasăre.)

Sculpturile sunt cioplite manual de *Faimosul Ornitolog, Legendarul Artist și Filozof Tiberius Shaw, doctor în științe*. Așa zice un cartonaș vechi, îndoit pe jumătate. Are o poză cu dr. Shaw, care și el pare

cioplit din lemn: ochi întunecați și pătrunzători, ca de vultur, piele cafenie, tăbăcită și sprâncene albe și stufoase, ciufulite ca niște pene.

Tiberius Shaw știe tot ce e de știut despre păsări și a scris o grămadă de cărți. Încă nu am niciuna dintre ele. Sper că o să-mi iau într-o bună zi. Totuși, ce am mereu în acest rucsac albastru, de pânză, pe care îl iau tot timpul cu mine, este carnețelul meu, care e Cartea mea de păsări. În ea copiez desene cu păsări, scriu lucruri pe care le învăț despre păsări și alte chestii. Iau peste tot cu mine Cartea de păsări.

Și, de fapt, acasă mai am și cartea asta super pe care mi-a luat-o Tata de la un târg de vechituri. E imensă și cântărește o tonă. E ediție Audubon „Elefant” *in folio*. Nu e cu elefanți, ci are pagini gigantice cu ilustrații color cu păsări — de țârm, de mlaștină, de pădure, de pradă, de ocean, acvatice — pictate de un om pe nume John James Audubon, de pe vremea când dr. Shaw nici nu se născuse. Cu mult, mult timp în urmă, când America era mai mult un teritoriu sălbatic.

Când eram mai mic, nu vorbeam decât despre păsări. Adică, dacă mă întrebai, la șase ani, „Ce faci, Charlie?”, probabil că ți-aș fi răspuns: „Știai că, de fapt, colibrii sunt niște păsări foarte rele și teritoriale și se bat mereu?” sau „Știai că în California de

Sud există păuni sălbatici?” Aș fi vorbit despre păsări până m-ai fi întrebat: „Ce are ASTA de a face cu prețul ceaiului din China?” (Asta mă întreabă Buna mereu, când o zăpăcesc cu chestii despre păsări.)

Dar mă descurc mult mai bine acum. Acum, dacă mă întrebi „Ce faci, Charlie?”, o să îți spun „Bine”, chiar dacă nu sunt bine, chiar dacă știi lucrul ăsta superinteresant despre grauri, care sigur te-ar fascina mai mult decât plictisitorul „Bine”.

Dar dacă asta vor oamenii, foarte bine. În regulă. Sunt bine.

Astăzi Ellie e la casa magazinului de suveniruri. Îmi place de ea. Nu o deranjează să-mi arate raftul cu păsări sculptate. Îmi spune:

— Nu te grăbi, Charlie, micuțule. Vrei să ți le dau jos pe toate?

Nu trebuie să îi răspund la întrebare; știe deja. Pune păsările pe tejghea.

Ellie mi-a spus că *Faimosul Ornitolog, Legendarul Artist și Filozof Tiberius Shaw, doctor în științe* era mult mai faimos înainte decât acum.

— Oamenii nu îl știu la fel de bine acum, dar era o mare vedetă. Scria cărți motivaționale despre felul în care păsările ne pot învăța chestii despre oameni, despre viață. Om de știință supercăutat; era pe la toate emisiunile.

Într-o zi, o să-i cumpăr toate cărțile.

Aș vrea să stau aici, în magazinul de suveniruri, și să desenez statuetele în formă de păsări. Mai degrabă asta aș face, decât să urc la Tata. Îl iubesc pe Tata, dar spitalul îmi înmoaie picioarele și îmi întoarce stomacul pe dos. Pe de altă parte, când mă uit la păsări, mă liniștesc și, în acele momente, totul e în regulă. Păsările sunt minunate. Informațiile despre ele nu se schimbă. Păsările au un comportament care nu se schimbă prea mult. Poți să îl înregistrezi, să-l cunoști, să-l înțelegi. Oricât ai încerca, cu oamenii nu poți să faci asta.

Într-o zi, când o să-l întâlnesc pe *Faimosul Ornitolog, Legendarul Artist și Filozof Tiberius Shaw, doctor în științe*, o să-l întreb la ce se referă când spune că păsările ne pot învăța lucruri despre oameni.

Ellie e de serviciu în magazinul de suveniruri luna, miercurea și vinerea. Ellie are cam doi metri înălțime și un metru jumătate lățime, iar vesta ei albastră e cât un cort. Ellie are părul negru, foarte creț, pielea cafeniu-închis și poartă niște cercei imenși care se leagănă în timp ce vorbește cu Buna. Vorbesc foarte mult. Vorbesc în șoaptă, crezând că nu le auzim, dar auzim. Și ca de obicei, șoptesc despre același lucru: Ludmila Țăcănita.

Ellie șoptește către Buna:

— Nu știu ce să zic, dar, dacă mă întrebi pe mine, Ludmila nu e sănătoasă, zău. Ce tot *face* în camera

lui toată ziua? Stă așa și-l păzește ca un vultur. Oare ce tot așteaptă?

Buna face ochii mari și se uită la Ellie.

— Ludmila nu-i deloc așa, Ellie. Deloc! Îl pân-dește ca un șoim. Aseară l-a prins pe unul dintre in-firmierii noi că era să-i dea medicamentele greșite!

Ellie dă din cap. Cerceii îi clatină ca un pendul.

— O, Doamne, spune ea, încrucișându-și brațele peste pieptul ei mare. Măi, măi, toată situația e ciu-dată. Până la urmă, ce treabă are Ludmila? De ce a apărut așa într-o zi, din senin, în camera lui? E ciudat, dacă mă întrebi pe mine.

Buna dă din umeri.

— Da, e ciudat. Dar nu vreau să fiu băgăcioasă. Sigur au ei o poveste. O s-o aflăm noi cândva.

Buna le cumpără ciocolată lui Joel și Jake. Îmi iau rămas-bun de la figurinele cu păsări și apoi nu mai pierdem vremea. Luăm liftul până sus, la Tata. L-au mutat cu răbdare și răbdare, la etajul șase.

Ușile liftului se deschid și, opaaa!, pe cine vedem noi acolo? Pe Ludmila în persoană, așteptând să co-boare. Cu toții tresărim puțin. Azi are o perucă al-bastră, un albastru electric, cu bretonul tăiat drept, care n-are loc de ramele negre și groase ale ochelari-lor. Știu că părul ei adevărat, de sub perucă, e vopsit roz-aprins. Îi face un semn Bunei și spune, cu vocea ei groasă, cu un accent puțin rusesc:

— N-a vrut nimic în dimineața asta. Nici măcar cafeaua cu mult zahăr.

— Chiar ai ajuns să-l cunoști, spune Buna.

Nimeni nu mai zice nimic. Toți ne uităm în jos.

— Păi, spune Ludmila dând din cap, o să mă-ntorc puțin mai târziu.

Davis răsuflă zgomotos, își încrucișează brațele și își întoarce privirea. Când Buna nu o aude, Davis îi spune „Ludmila, gorila băgăcioasă”.

— *Mulțumesc*, spune Buna, pe același ton pe care îl folosește cu Aiden, vecinul nostru de trei ani. *Apreciem foarte mult* ajutorul tău.

Ludmila ia liftul care coboară.

Ceva de apreciat la Ludmila? Nu simte nevoia să zâmbească forțat sau să vorbească foarte tare și fals, ca alții.

Prima oară când ne-am întâlnit cu ea, era chiar la început — când stăteam în jurul patului lui Tata, ascultând aparatele cum bipăie și încercând să nu ne uităm la tensiometrul care-i ieșea din cap. Și a bătut la ușă. O doamnă pe la douăzeci sau treizeci de ani, cu părul roz, cu țepi și cercei subțiri de argint în nas și în urechi. Avea ochelari cu ramele groase, o rochie veche, cu flori, o vestă neagră, de piele, bocanci butucănoși și multe tatuaje pe ambele mâini. Avea un tatuaj nou, cu crustă, pe mâna dreaptă: cuvântul „Amar” cu multe inimioare mici

și roșii și aripi de îngeri de jur împrejur. Foarte roșu și umflat.

Joel și Jake au tresărit când au văzut-o la ușă. Pur și simplu a intrat înăuntru.

— Eu sunt Ludmila, a spus, întinzând mâna ca să facem cunoștință. Buna i-a strâns mâna.

Apoi Jake a arătat cu degetul și i-a zis:

— Îți sângerează tatuajul.

Ludmila făcu ochii mici din spatele ochelarilor, își puse mâna umflată pe piept și spuse cu vocea gravă:

— Da. Și inima îmi sângerează. Pentru durerea voastră și a mea.

Apoi a făcut o plecăciune și a ieșit din cameră.

Buna a rămas cu gura căscată. Țsta-i un *semnal vizual* care înseamnă că o persoană e surprinsă.

În fine, așa am cunoscut-o pe Ludmila.

3

*Pentru unele păsări, supraviețuirea înseamnă stolul.
Pentru altele, viața e o încercare solitară de a supraviețui
în sălbăticie și se bazează pe ceea ce eu numesc
„Confucie”, opusul șiret al „confuziei”.*

Tiberius Shaw

Tata e într-o rezervă privată, cu o fereastră care dă spre parcare. În clipa asta e chiar lângă fereastră, în scaunul cu roțile. Încă e ciudat să-l văd stând în scaun. Dar măcar s-a ridicat din pat și nu mai merg nici aparatele alea care tot bipăie și bâzâie.

O vreme, nimeni nu vorbea despre altceva decât despre presiunea lui intracraniană. Asta se întâmplă când creierul tău rănit se umflă și sângerează, iar sângele-din-cap pune prea multă presiune pe craniu. Tata avea o presiune atât de mare, încât au trebuit să-i scoată o bucată din craniu ca s-o reducă. Pe lângă asta, a mai avut ceva ce se numește afazie. Asta înseamnă că nu prea poate să vorbească și să

scrie. Se poate să-i treacă de tot. Sau nu. E complicat. Nu știm. Ei spun că trebuie să „vedem ce se întâmplă”.

Ochii Tatei ne privesc când intrăm, dar pe fața lui — sau ce mai putem vedea din ea, de sub casca de biciclist pe care o poartă — nu pare să fie niciun *semnal vizual*. Cel puțin, eu nu îl văd.

— Bună, Tata, noi suntem! strigă Joel și Jake și își trec degetele peste spătarul scaunului cu rotile, începând apoi să sară prin cameră.

— Bună, Tati, sunt Davis, spune Davis cu o voce moale, pupându-și degetele și atingându-le de casca de protecție.

Buna își pune mâinile pe umerii Tatei. Apoi întreabă, ca de obicei:

— Ei, Charlie? Nu îl saluți pe tatăl tău?

Mă uit în jos, la sandalele mele și le caut de murdărie sau de zgârieturi. Arată bine.

— Chiar dacă l-aș saluta, Tata nu mă aude.

Buna dă din picior.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Charlie!

În colțul rezervei, e un dozator de dezinfectant de mâini. Îmi pune palmele sub el, întâi una, apoi cealaltă, iar dozatorul bâzâie. Acopăr fiecare deget, unu-doi-trei-patru-cinci și repet. Gelul dezinfectant e oribil, dar e mai bine decât nimic. Spitalele sunt focare de germeni. Simțurile îmi spun că

microbii se cațără pe pereți. Pielea îmi zvâcnește și mă mănâncă.

Davis scoate o carte din geantă și se așază pe patul Tatei. Bate cu palma pe locul de lângă ea și mă cheamă să vin, dar rămân lângă dozator. Ridică din umeri și începe să citească cu vocea aceea tare-și-veselă, pe care o folosesc asistentele. E o carte luată de pe raftul din biroul Tatei, scrisă de cineva pe nume Dave Berry, pe care Tata îl credea amuzant. Davis spune că răsul e *terapeutic*, dar doar ea și gemenii râd, nicio dată Tata, deși el e cel care are nevoie de terapie.

Davis obișnuia și să insiste să-i aducă Tatei cafeaua în fiecare dimineață. Ne opream la Klatch, cafeneaua lui preferată, pentru un latte cu caramel la pachet. Davis îi dădea să bea lingurițe cu spumă. Tata îi zâmbea cu colțul drept al gurii. O dată ne-a și făcut cu ochiul și cu toții ne-am entuziasmat. Tata ne făcea mereu cu ochiul, înainte.

Dar într-o dimineață, când Davis a venit cu cafeaua, Ludmila deja stătea pe scaun, în fața Tatei. Și i-a spus lui Davis: „Laptele din latte nu e bun. Îi face rău la stomac. Nu-i mai aduce. Gata, fără lapte. Îi aduc eu jumătate de cană de cafea neagră, simplă.”

Buna a spus mai târziu că a crezut că Davis o să arunce cu cana în Ludmila.

Buna îi încheie Tatei nasturii de la pijama. Le spune lui Joel și Jake: „Fiți cuminți.” Îi spune lui

Davis: „Ai grijă de ei, păpușă. Mă duc să-l prind pe doctorul ăla afurisit, să-mi dea vești noi.”

Când Tata a ajuns pentru prima oară aici, i-am făcut un desen pentru peretele de lângă pat. I-am desenat un șorecar cu coadă roșie, care stătea pe o creangă, și am scris pe lângă desen toate informațiile pe care le-am găsit despre șorecarii cu coadă roșie, și le-am scris perfect caligrafic. Scrisul meu de mână este atât de frumos, încât doamna Simpson, profesoara mea din clasa a șasea, îmi spunea Mașina Umană de Scris.

Încerc să nu mă gândesc la cum o să-mi spună profesorii dintr-a șaptea. Am destule pe cap vara asta.

A durat foarte mult să fac desenul. Am ales șorecarul cu coadă roșie ca să-i amintească Tatei de cei pe care i-am văzut împreună aproape de casă, cum se năpusteau, prin canion, după șoareci. Din când în când Tata mă lua cu el la plimbare. Mă obliga să vin, chiar dacă nu-mi plăcea deloc să ies afară. E praf și noroi afară și ar putea să fie și căpușe. Am o problemă cu căpușele. Mă descurc cu aproape toate insectele — chiar mi se par interesante. Dar căpușele sunt niște paraziți malefici care îți fură sângele prețios. Mi-e o frică de moarte de căpușe.

Chiar și așa. Îmi doresc să fi mers puțin mai des cu Tata la plimbare. Îi plăcea să îmi arate tot felul de chestii.

— Unele păsări preferă stolul, Charlie, și unele sunt singuratice, mi-a spus Tata odată. Uite, șorecarul acela de sus, care se tot învârte, e un singuratic magnific. Uite cu câtă forță zboară. Tot cerul ăsta albastru parcă-i al lui. Ne-am uitat la pasăre cum glisa în sus, pe un curent termic, sus, sus, sus, până când arăta ca un vârf de ac. Apoi plonja, ca și cum o făcea doar de distracție.

Tata s-a uitat apoi la mine și m-a întrebat:

— Tu preferi stolul sau ești singuratic, Charlie?

— Sunt un băiat, nu o pasăre, i-am spus. Tata a zâmbit și aproape că mi-a ciufulit părul, dar și-a amintit cât de mult urăsc asta. Am luat-o înapoi, ca să mă decontaminez. Și să mă caut de căpușe.

Dar, la un moment dat, Tata m-a oprit din mers ca să îmi spună încă un lucru.

— Ție îți place să faci liste, nu-i așa, Charlie? Uite la ce mă gândeam. De ce nu facem o listă împreună? Hai să trecem pe o listă toate păsările pe care vrem să le vedem într-o bună zi. Ți-ar plăcea asta?

Nu prea îmi place mie să fiu „în natură”. Așa că doar am dat din umeri.

— Bine! a spus Tata. O să iau datul din umeri ca pe un da! Dacă ar fi să treci orice pasăre pe lista noastră, care ar fi?

Doar ce citisem *Trompeta lebedei*, așa că am ales lebăda-trompetă. Și Tata a zis că ar fi grozav să

vedem un vultur-pleșuv și că ar trebui să-mi notez. A mai adăugat cocorii siberieni, pentru că auzise că fac niște vocalize foarte interesante. Amândoi am zis că bufnițele de Virginia trebuie să fie pe listă.

— Știi ce pasăre mai e grozavă? a întrebat Tata. Vulturul cu cap roșu. Oamenii pur și simplu nu înțeleg cât de importanți sunt vulturii în zilele noastre.

Nu era nevoie să-mi spună. Eram total de acord.

— Și poate că ar trebui să fim mai îndrăzneți cu lista noastră, Charlie, a spus Tata. Hai să ne facem de cap. Hai să punem și o pasăre exotică acolo, ceva foarte neobișnuit, ciudat și diferit.

— Cum ar fi?

— Ceva neașteptat. Un emu. Sau ceva și mai și: un porumbel pasager.

— Păi, în primul rând, am spus, păsările emu trăiesc în Australia. Și porumbeii pasageri sunt o specie dispărută.

— Știu, puiule, știu, a zâmbit Tata. Le punem acolo doar ca o provocare. Nu-ți place să crezi că poate orice e posibil?

— Când eram copil, în Carolina de Sud, continuă Tata, îmi amintesc povești cum că, pe vremuri, acum o sută de ani, erau zeci de mii de peruși verzi care trăiau pe câmpurile din preajma casei mele. Peruși de Carolina. Au fost vânați până la dispariție, pentru că fermierilor nu le plăcea că intrau în recolta

lor. Tata a dat din cap. Chiar și așa, când eram copil, obișnuiam să-i caut prin păduri. Știi tu, speranța moare ultima.

— Ți-am mai spus, Tată. N-ai cum să vezi păsări dispărute.

— Știi, copile, a râs Tata încet. Doar bat apa-n piuă. Asta-i o expresie care înseamnă „a vorbi fără rost”.

Când am ajuns acasă, am scris toate păsările pe care le-am enumerat, chiar și pe cele imposibile, în cartea mea cu păsări. Acestea sunt „păsările noastre dintr-o bună zi”:

- vulturul-pleșuv
- lebăda-trompetă
- bufnița de Virginia
- cocorul siberian
- vulturii cu cap roșu
- emu
- porumbelul pasager
- perușul de Carolina.

O pasăre australiană și două dispărute, pe lista noastră! Doamne Dumnezeule. Și nu am trecut șorecarul cu coada roșie pe listă, mă gândesc, în timp ce mă uit la desenul vechi de pe peretele camerei de spital a Tatei. E prea comun prin zonele astea, singuraticul, mereu roind pe cer, undeva prin apropiere.

Vechiul meu desen cu șorecarul s-a cam șters, de la soarele din San Diego, care a tot intrat prin

fereastra spitalului, în ultimele săptămâni. Dar vremea e mohorâtă și înnorată azi. E mijlocul lui iunie, iar școala doar ce s-a terminat. În California de Sud vremea asta se numește *gri de mai, negură de iunie*. E foarte însorit pe aici, în timpul școlii și, apoi, imediat ce luăm vacanță, gata. Negură de iunie.

Când Tata a ajuns prima oară la spital, doctorii au crezut că se va putea întoarce acasă în iunie. Dar nimeni n-a mai vorbit de mult despre când o să se întoarcă Tata. Asta e adevărata negură care s-a agățat de iunie.

Aud voci pe coridor, apoi Buna intră înapoi în cameră. Davis se oprește din citit. Las dozatorul de dezinfectat de mâini în pace și ridicăm toți privirea și așteptăm.

— Păi, în sfârșit mi-au spus ce se întâmplă, spune Buna, frecându-și mâinile de parcă îi e frig. Tatăl vostru este într-o stare stabilă acum, ceea ce e minunat. Dar cazul lui e special, iar doctorii sunt puțin depășiți. Ne-au recomandat să-l ducem câteva săptămâni într-un loc nou, unde vor putea să-i facă mai multe teste specializate. Se pare că-s o groază de experți neurologi superpricepuți în Virginia, care sunt dispuși să se holbeze la tărtăcuța lui — pe gratis, spune Buna, cu o voce tremurândă. Încearcă să zâmbească, dar iese ceva cam strâmb. Nu pot deloc să-i citesc semnalul vizual de pe față.

— E un centru de cercetare de ultimă generație. În Virginia. Buna respiră adânc. Nici vorbă să ratăm o asemenea ocazie, nu-i așa? Nu că-i minunat?

Buna are ochii înlăcrimați. Nu prea are sens să spui cuvinte fericite precum „nu că-i minunat?” în timp ce ai ochii înlăcrimați.

— *Virginia?* Davis strâmbă din nas.

— Chiar lângă Washington, D.C. O să primească cel mai bun tratament acolo, draga mea. Încep de acum să facă toate pregătirile. Buna scotocește în geantă după telefon. Chestia e că va trebui să vă las singuri și să mă duc cu el. O să aibă nevoie să îi fiu alături mai mult ca niciodată, fiind atât de departe.

— *Virginia?* repetă Davis. Scutură din cap în mișcări mici și bruște, ca și cum ar încerca să își scoată sau să bage în cap vorbele Bunei.

— Știu, mititeilor. Încă o schimbare imensă, spune Buna, uitându-se la noi toți. Dar e cea mai bună decizie pentru tatăl vostru. Și e doar pentru câteva săptămâni. Vom găsi o cale ca să fie totul în regulă.

— În regulă, Buni, spun gemenii și, pentru prima oară, stau perfect nemișcați, umăr lângă umăr, cu ochii ațintiți la Buna.

Eu stau aproape de dozatorul de dezinfectant de mâini. Și Tata stă în scaunul lui, părând năucit de ce a auzit. Cam așa mă simt și eu de cele mai multe ori.

4

*Pentru păsările tinere și pentru pui, un cuib
care este relativ protejat de intrușii prădători — atât specii
cu patru, cât și cu două picioare — este o chestiune
de viață și de moarte.*

Nimic nu este mai important decât cuibul.

Tiberius Shaw

Ieri dimineață l-au dus pe Tata la clinica neurologică specială din Virginia. Buna a plecat cu el, bătând-o la cap pe Davis până în ultima secundă cu „Te rog să fii responsabilă” până când ajunge doamna Bertolo aici ca să aibă grijă de noi.

Davis a spus: „Ei, bineînțeles că voi fi.” Și ce crezi? În clipa în care taxiul a plecat, l-a sunat pe Jonathan Dylan Daniels. Și de atunci el stă întins pe canapeaua noastră și mănâncă chipsuri cu cașcaval.

A, și doamna Bertolo nu a mai ajuns deloc.

Casa noastră arată acum ca un sit intrat în atenția Agenției de Protecție a Mediului. Asta ne spunea

Tata când casa noastră devenea extrem de dezordonată. Așa că, în cea mai mare parte a timpului, stau în dormitor, cu ușa închisă. Cel puțin aici e curat și nu trebuie să mă ciocnesc cu Jonathan Dylan Daniels.

Jonathan Dylan Daniels este al patrulea iubit al lui Davis, dar de data aceasta spune că-i îndrăgostită de-adevărata. E înalt și păros. Nu vorbește cu mine decât dacă e neapărat nevoie. Și atunci mă întreabă doar asta: „Cum merge, Charlie.” Și când spun „bine”, pare superușurat și pleacă. În plus, face pe șeful cu Davis. „Hei, iubito, poți să-mi aduci aia? Hei, iubito, poți să-mi aduci cealaltă?” Dacă aș vorbi eu așa cu ea, m-ar pocni.

Mă întreb cum e în Virginia.

Nu am ieșit din California decât o dată, când am mers la Colorado Springs pentru tâmpenia aia de tabără, „Fulgișorii de Nea”, pe care mi-a făcut-o Buna cadou de Crăciun. Ce mai cadou. Au fost doar multe aplauze și premieri inutile. Ăsta-i cântecul pe care trebuia să-l cântăm: „*Toți fulgișorii de nea sunt speciali, la fel... ca... tine!*” Și ne puneau să arătăm unul spre celălalt când spuneam cuvântul „Ține!”. Dacă mă întrebi pe mine, nu e nimic special la fulgii de nea. Se topesc. Nu-s decât apă.

Undeva departe, în celălalt capăt al țării, într-un loc pe care nu l-am văzut, Tatei i se fac analize la creier, mai multe și mai bune decât aici. Și începe

ceva denumit „reabilitare intensivă“. Buna ne-a spus că stă într-un hotel, chiar peste drum de noul spital.

— Doamne, iartă-mă, a spus Buna aseară, la telefon, nu știu dacă sunt mai îngrijorată pentru tatăl vostru, pentru voi sau pentru biata doamnă Bertolo!

Asta din cauză că doamna Bertolo s-a împiedicat în curte de skateboardul nepotului ei și și-a rupt șoldul chiar în clipa în care se îndrepta spre noi ca să ne ia în grijă.

Buna s-a panicat când a auzit. A strigat „Doamne, Dumnezeu, când o să se termine?” și apoi a strigat la gemeni prin telefon, spunându-le că ar face bine să-și adune și *ei* skateboardurile din curte, de parcă accidentul doamnei Bertolo urma cu siguranță să se repete din vina lui Joel și a lui Jake.

Acum Buna încearcă să găsească pe altcineva care ar fi dispus să stea cu noi câteva săptămâni. Și nu-i ușor, pentru că doamna Perry e în Florida la sora ei, iar prietenele ei, Linda și Denise, se află într-una dintre croazierele „speciale”, ce-or fi alea, nu știu.

— E păcat că mama voastră nu avea pe nimeni, oftează ea. Buna spune asta de fiecare dată când se supără că nu poate găsi o dădacă pentru noi.

Prin „nimeni”, Buna se referă la rude. Mama mea avea singură rudă — Tușa Marta, care a crescut-o și a trimis-o la liceu și la facultatea de medicină din

Mexico City, de unde era mama și unde s-a întâlnit cu tata. Davis spune că și le amintește și pe mama, și pe Tușa Marta. Dar gemenii și eu nu ne-o amintim.

Într-o zi, când Davis avea cinci ani, eu doi, iar gemenii erau nou-născuți, mama o ducea pe Tușa Marta la oftalmolog și un șofer beat le-a lovit și le-a omorât pe amândouă. Pot să vorbesc despre asta fără nicio problemă și nu mă face să mă întristez, pentru că eram atât de mic, încât nu-mi amintesc nimic. Pentru mine e doar un lucru trist. Buna spune că s-a întâmplat în mijlocul zilei, ceea ce înseamnă încă un lucru trist: există șoferi beți la toate orele.

De atunci au fost doar Tata și Buna, care vine din comunitatea ei de pensionari ca să aibă grijă de noi când Tata pleacă în misiunile lui de jurnalist. Buna nu e de acord cu asta. Ea crede că părinții singuri ar trebui să rămână acasă cu copiii lor și să protejeze cuibul.

În plus, o scoatem pe Buna din sărite, atât de neastâmpărați suntem. Cu toate astea, dacă avem nevoie de ea, ea vine. Chiar dacă ne spune că e ca și cum ar schimba Palmierii Pașnici (așa se numește comunitatea ei de pensionari) pentru Casa Haos (așa îi spune casei noastre).

Oricum, în timp ce Buna încearcă să găsească pe cineva care să ia locul sărăcuței doamne Bertolo, cu șoldul rupt, aici, la Casa Haos, vasele ajung până-n

tavan, podeaua e lipicioasă, iar sufrageria miroase a chipsuri și a șosete nespălate.

Altă chestie: chipsurile cu cașcaval miroase a șosete nespălate.

Joel și Jake sunt într-un maraton de jocuri și nu au mai ieșit din pijamale de vineri. Degetele lor, portocalii de la chipsuri, zboară pe controlere. Clic-clic-clic, poc, bum, bum, clic-clic-clic.

Încerc să mă concentrez să desenez păsări și să scriu în Cartea mea de păsări, dar asta nu mă calmează deloc. Mă duc în bucătărie să iau o gustare și văd numărul Bunei, scris dezordonat cu stiloul pe o foaică galbenă, lipită de frigider.

Sun.

— Cine-i la telefon? Charlie? Puiule, când suni pe cineva, trebuie să începi prin a spune „alo”.

Știu asta.

— Salut, Buna. Sunt Charlie.

— Ei, *salut*, Charlie. Ce mai faci *tu*?

— Nu prea bine.

— O, nu! De ce?

Auzind vocea Bunei, mi se pune un nod fierbinte în gât și ochii îmi ard. Nu știu sigur de unde să încep. Aș vrea să întreb de Tata, vreau să știu cum se simte, dacă e bine, dacă au grijă de el, cum arată noua lui cameră, dacă au pus pe perete desenul meu cu șorecarul cu coadă roșie. Oare oamenii din

Virginia vorbesc diferit? Oare doctorii arată la fel?
Au și acolo un magazin de suveniruri?

Dar niciun cuvânt nu-mi trece de nodul din gât.

Într-un final, bombănesc singurul lucru care
vrea să-mi iasă pe gură:

— Davis nu știe să folosească microundele.

— Nu? Povestește-mi, micuțule.

— A făcut un pui care avea gust de burete uscat.

Și Jonathan Dylan Daniels a vărsat suc peste tot.

— Vai, Doamne, *băiatul ăla* e pe acolo? (Buna
mereu îi spune lui Jonathan Dylan Daniels *băiatul*
ăla.)

— Da. Îi spune „Hei iubito, mai adu-mi suc.”, și-i
aduce. Îi pune mâna pe genunchi când stau pe cana-
pea. Și mai știi ce?

— Iisus în ceruri, ce?

— Gemenii mi-au pus chipsuri în pat. Și au as-
cuns săpunul, așa că acum trebuie să mă spăl cu de-
tergent de vase și pielea de pe mâini începe să-mi
crape din nou.

Nu vreau să mă plâng atât de mult. Dar pur și
simplu mă descarc.

— Aoleu! Bine, Charlie. Stai liniștit. O să chem
pe cineva acum să vină să aibă grijă de casa aia de
nebuni. Am un număr de telefon de urgență aici și
se pare că o să trebuiască să îl folosesc. Cheam-o pe
sora ta la telefon.

Strig după ea „DAVIS”. Nu aude. Îi duc telefonul sus, cât timp Buna încă vorbește:

— Și spune-i lui Davis să se asigure că patul de oaspeți e curat și făcut, spune ea.

Bat la ușa lui Davis. „...o să vină și o să vă potolească bine de tot”, aud.

Davis, întinsă pe pat, cu telefonul în mână, întoarce repede capul. Părul ei lung, șaten, îi lovește fața când se întoarce. Își încruntă sprâncenele la mine, un semnal vizual pentru furie care înseamnă: „Cum îndrăznești să dai buzna în camera mea.”

Davis și Tata obișnuiau să îmi dea lecții în fața oglinzii, ca să îmi arate semnalele vizuale.

— Uite, Charlie, îmi spunea Davis, uitându-se la amândoi în oglindă. Când mi se ciocnesc sprâncenele și gura se curbează așa, în jos, ăsta-i un *semnal vizual*. Înseamnă că sunt în toane proaste, bine? *Semnal vizual*, lasă-mă în pace.

— Charlie! Când o să înveți să bați la ușă?

Arunc telefonul pe patul lui Davis.

— Buna a găsit o dădacă de urgență.

Trântesc ușa.

Când ajung pe scări, o aud pe Davis zbierând: „Glumești, nu-i așa?”

Buna chiar știe niște babe complet nebune. Mă întreb pe cine aduce.